

Michael Karadjis: SYRIZA, kommunistpartiet och det desperata behovet av en enhetsfront

[Från links.org.au, 16 maj 2012.]

Denna artikel har inte till syfte att fullständigt redogöra för den pågående politiska krisen i Grekland. Istället kommer jag främst att diskutera krisen utifrån den grekiska vänsterns underlåtenhet att bilda en enhetsfront när massorna behöver det, och ge en historisk tillbakablick på den grekiska vänsterns natur och de partier som ingår i den.

Det sensationella valresultatet den 6 maj 2012, där SYRIZA, en koalition mellan vänsterreformistiska och radikala vänsterorganisationer fick nästan 17% av rösterna, bara slagen av högerpartiet Ny Demokrati (ND), kommer efter den katastrof som har påtvingats den grekiska arbetarklassen och tvingat den att betala för det grekiska och europeiska kapitalets kris.

Denna katastrof har gjort att grekiska arbetare och pensionärer, som redan hade bland de lägsta lönerna och socialförsäkringarna i Europa, under de senaste åren har fått se sina löner och betalningar direkt minska med så mycket som 40%. Den "skuldkris" som åtstramningen antas betala för är naturligtvis den skuld som deras kapitalistiska klassfiender hade samlat på sig ihop med den egna korrumperade staten under ledning av åtstramningens exakt likadana dinosauriepartier, kapitalistklassens främsta parti Ny Demokrati, och det en gång diffust socialdemokratiska PASOK. En betydande del av skulden berodde på statens inköp av militärt skräp för några miljarder dollar under de senaste åren.

Nyckelfrågan har varit det "memorandum", det brutala åtstramningspaket med nedskärning av löner och arbeten, som "trojkan" (EU, Europeiska Centralbanken och Internationella valutafonden) tvingade på Grekland för att pressa arbetare och fattiga att "betala tillbaka" till tyska och franska banker. Båda tvillingpartierna har stött och genomdrivit detta memorandum, och som ett resultat rasade deras röstetal från 33% till 19% för ND och från 43% till 13% för PASOK, och suddade fullständigt ut hela det system av tvåpartibedrägeri som funnits sedan Andra världskriget.

Sammanlagt var röstetalet för vänstern, partier som var mot memorandumet, omkring 27% – 17% för SYRIZA, 8% för det stalinistiskt sektaristiska Grekiska kommunistpartiet (KKE) och 1,9% för Grekiska antikapitalistiska vänsterfronten (Antarsya), en mindre koalition av radikala vänsterorganisationer. Ytterligare 6% röstade för Demokratiska vänstern, en högerutbrytning ur SYRIZA som vill mildra åtstramningspaketet men tror att ett fullständigt avvisande av det kommer att leda till att Grekland sparkas ut ur EU (vilket de betraktar som ett öde värre än döden). Om dessa missledda men icke desto mindre vänsterröster också räknas in, röstade en tredjedel av väljarkåren för partier som i en eller annan form har band till den traditionella kommunistiska rörelsen, ett avsevärt mycket bättre resultat än de enorma 25% som Förenade demokratiska vänstern (EDA, fasad för det då illegala kommunistpartiet) fick 1958, och som skickade chockvågor genom västvärldens huvudstäder.

Motstånd mot enhetsfronten

I detta läge – en "År noll"-situation för de bokstavligen talat hungrande massorna – gav med andra ord massorna sin röst till SYRIZA, och en andra röst till KKE, med mandat åt dem att ta makten, avvisa memorandumet, avvisa åtstramningarna och återställa deras levebröd, och göra det genom att vända situationen till den grekiska penningaristokratins nackdel, de som trots "krisen" faktiskt fortfarande har massvis med pengar, och samtidigt be den tysk-franska penningaristokratien att fara och flyga.

Men trots det verkar den grekiska vänstern ändå vara oförmögen att bilda en enhetsfront för att rädda folket. Ansvar för detta ligger till största delen, om inte helt och hållet, hos KKE:s uppseendeväckande sekterism, som blankt har vägrat att gå med i en enhetsfront med SYRIZA. Kriminellt nog har KKE till och med vägrat diskutera det.

I ett halvt återuppförande av Stalins katastrofala tredje period i Tyskland – när det tyska kommunistpartiet beordrades att vägra allt gemensamt arbete med de tyska socialdemokraterna mot nazismen, och socialdemokraterna faktiskt kallades ”socialfascister”, vilket tillät nazisterna att obehindrat marschera till makten – så hävdar KKE att de inte kommer att arbeta med SYRIZA som de fördömer som socialdemokrater som oundvikligen kommer att förråda.

Men om historien först upprepar sig som en tragedi och sedan som en fars, då är den tragedi som KKE förbereder helt och hållet grundad på en fars. För alla som känner till den moderna grekiska historien är tanken att KKE skulle ha någon sorts principiell vänsterståndpunkt som är mot samarbete med socialdemokrater eller till och med nyliberaler och högnationalister ett stort skämt.

Även om mycket går att kritisera i SYRIZA:s ledande grupps program, så befinner sig SYRIZA-koalitionen i sin helhet ljusår till vänster om de tyska socialdemokraterna på 1930-talet, för att inte tala om dagens nyliberala ”socialdemokrater”, och den verkligt revolutionära politiken i en så ödesdigra situation är att ”ta tjuren vid hornen” och bilda en enhetsfront med SYRIZA kring arbetarklassens mest omedelbara behov och arbeta med SYRIZA:s mer radikala vänster på ett icke-sekteristiskt sätt för att uppmana dess ledning att hålla till vänster och röra sig längre åt vänster – vilket den följande krisen oundvikligen kommer att kräva.

KKE:s sekterism

Men tanken att KKE skulle arbeta på ett icke-sekteristiskt sätt med någon i vänstern är som att tänka sig att det uppstår en pro-palestinsk uppfattning i Vita huset. Under de senaste årens alla massrörelser mot härskarnas klasskrig har KKE noga sett till att inte gå med någon annan och bara organisera egna aktioner. Än värre är att KKE energiskt har brännmärkt alla militanta aktioner som har genomförts av vänsterkrafter utanför deras kontroll. Trots all sin nuvarande ”vänsterretorik” har det grupperat sina medlemmar för att i själva verket fungera som vakter som försvarar staten mot de ursinniga och stridbara demonstranterna. Vad gäller sekterism mot stridbara och revolutionära vänsterkrafter i Grekland har KKE varit fullständigt konsekvent.

Men ”konsekvent” är ett lustigt ord. En sak man ska förstå om SYRIZA är att de drevs åt vänster delvis tack vare att dess mest högerlutande, socialdemokratiska del som påpekades ovan bröt sig ut till ”Demokratiska vänstern”. Och det är viktigt att veta att den enda del av vänstern som KKE någonsin har samarbetat med aktivt var just de som nu utgör denna grupp, historiskt ”höger-eurokommunisterna”, och även med PASOK och Ny Demokrati. Med andra ord har KKE samarbetat med alla utom vänstern. För att förklara detta behövs det lite historia.

Den grekiska vänsterns historia

Ända sedan sin historiska roll att leda det antinazistiska motståndet under Andra världskriget har KKE spelat en viktig del inom den grekiska politiken, och det har alltid haft ett massivt stöd som har mätts i tvåsiffriga röstetal, just efter tvåpartibedrägeriets traditionella höger- och centerblock. När de traditionella kommunistpartierna började splittras internationellt efter Sovjetunionens invasion av Tjeckoslovakien 1968 och det uppstod en radikal ny vänster, splittrades även det grekiska partiet. Majoriteten förblev Moskvavänlig och kallades KKE (utrikes) medan den mer kritiska delen som lösligt var knuten till den eurokommunistiska strömningen kallades KKE (inrikes). Det dominerande partiet strök så småningom beteckningen ”utrikes” och är nu bara känt som KKE.

Men KKE (inrikes) drabbades på 1980-talet av egna splittringar åt höger. Orsaken var motsättningen mellan å ena sidan eurokommunismens reformistiska dynamik och å den andra den nya vänsterns vänsterradikala dynamik och den antistalinistiska kritiken, speciellt i Greklands ytterst militanta politiska miljö. Vänstern som ville behålla och förnya ett verkligt kommunistiskt perspektiv fick majoriteten och behöll alltså namnet KKE (inrikes). Högerminoriteten bröt sig ut och bildade Grekiska vänster (EAR) som engagerade sig i ett ”modernt resonemang” om vänstern och allt som följde av det (det vill säga att kasta ”gamla” idéer som klasskamp etc överbord).

Trots sina motsatta ståndpunkter om Sovjetunionen närmade sig KKE och EAR varandra, och 1989 bildade de Vänster- och progressiva koalitionen (Synaspismos, det grekiska ordet för ”koalition”) för att ställa upp i valet samma år. De fick respektabla 13% av rösterna (huvuddelen av dessa erövrades i KKE:s historiska arbetarbas). EAR:s kärna utgör just det som idag är organisationen Demokratiska vänstern.

I detta läge där inget parti blev starkt nog att bilda en egen regering och högermedia inledde ett mordande angrepp på den styrande PASOK-regeringens (bara alltför verkliga) uttalade korrupktion, gick Synaspismos (det vill säga KKE och EAR) med på att delta i en koalitionsregering tillsammans med det segerrika reaktionära, nyliberala partiet Ny Demokrati under Konstantin Mitsotakis. Under parollen att ”rensa” skulle denna höger-vänsterkoalition fram till nya val i slutet av året rensa det grekiska samhället från stanken från korrupktionen, som synbarligen helt och hållet var knuten till socialdemokratin i PASOK.

Men de nya valen blev resultatlösa, så nu gick Synaspismos – med en minskad röstandel eftersom arbetarbasen straffade dem genom att återvända till PASOK – med på att bilda en ”ekumenisk” regering med både Ny Demokrati och (ett förmodat rensat) PASOK. Under både den ”rensande” och den ”ekumeniska” regeringen var Synaspismos i grund och botten gisslan i ett framväxande nyliberalt program för att omstrukturera den grekiska ekonomin. Vid det tredje valet segrade Ny Demokrati.

KKE:s koalition med Ny Demokrati ledde fram till att en minoritet av partiet och ledningen och majoriteten av dess ungdomsorganisation, KNE, som var starkt mot detta klassamarbete, bröt sig ut. Dessa krafter bildade ett nytt vänsterkommunistiskt parti vid namn NAR (Nya vänsterströmningen) som idag är en de viktigaste delarna i den radikala vänsterkoalitionen Antarsya, jämte trotskister, statskapitalister [sådana som tror att Sovjetunionen var ett kapitalistiskt land] och vänstermiljögrupper. De har sedan dess inte haft någonting att göra med KKE. På den tiden blev de skrattretande nog förtalade av media som hårdföra stalinister för att de förkastade så ”moderna” raffinerade idéer som klassarbetet med ND. Det var ytterst ironiskt med tanke på att KKE samma år, under koalitionen med ND, hyllade den kinesiska regimens massaker på Himmelska fridens torg, medan KNE och de oliktankande från KKE energiskt fördömde den ur ett vänsterkommunistiskt perspektiv och pekade på den kinesiska ledningens politik att återupprätta kapitalismen.

Under tiden gick även KKE (inrikes) mot koalitionen med ND (och den efterföljande med ND och PASOK), och det ledde till att de halvt om halvt sammanstrålade med KKE-oppositionen kring klasskampsfrågor. Idag är de en del av konstellationen av radikala vänsterkrafter i koalitionen SYRIZA.

Vad gäller Synaspismos så splittrades den åter i sina ingående delar. EAR å sin sida närmade sig PASOK, som med hjälp av ”modernisering” hade försökt ”rensa” sin bild från stanken av korrupktion, det vill säga göra sig av med delar av sitt socialdemokratiska förflutna och framhålla sig själv som ett mer mänskligt ansikte för att driva igenom en nyliberal ”omstrukturering” i linje med det globala kapitalets önskemål, speciellt sedan de återkommit till regeringen 1994. Eftersom det var KKE som lämnade koalitionen så behöll den lilla minoriteten EAR namnet ”Synaspismos” trots att de inte längre tillhörde någon koalition.

KKE "återupptäcker" Stalin

Under tiden drog sig KKE tillbaka i ett trångsynt nystalinistiskt skal. 1995 återupptäckte plötsligt KKE, som troget hade följt Chrusjtjov, därefter Brezjnev och sedan Gorbatjov, att Stalin skulle vara en av de största marxistiska tänkarna, och på 1990-talet började de göra absurda saker som att förhärlika 1930-talets utrensningar. Det verkar inte särskilt logiskt om det inte var för att skydda sina mänskliga "tillgångar" från att smittas av resten av den radikala grekiska vänstern, som består av en förvirrande blandning av trotskister, maoister, anarkister och andra extremvänstergrupper, och ge ett visst rättfärdigande av sin ynkliga vägran att arbeta med någon annan inom vänstern.

En viktig skiljelinje som uppstod inom vänstern var inställningen till EU. Trots sin kritik av den nyliberala Maastrichtöverenskommelsen anslöt sig Synaspismos (det vill säga EAR) till åsikten att medlemskap i EU var avgörande och en del av Greklands "modernisering" som (trots de negativa ekonomiska "sidoeffekterna") bara kunde gynna vänstern vad beträffar en progressiv social politik. I motsats till detta gjorde KKE utträde ur EU till ett slagord för att bevara sin betydelse. Även om det ur vänstersynvinkel formellt är riktigt, tenderar fixeringen vid ett utträde att titta i nationalistisk riktning. Det sammanfaller med KKE:s traditionella syn på Grekland som en koloni till västimperialismen snarare än en i sig själv imperialistisk ministat, och dess populistiskt nationalistiska allians "mot monopolen".

Även om KKE i början av 1990-talet tenderade att inta ganska bra antinationalistiska ståndpunkter i vissa frågor, som frågan om Makedonien (för vilken de fördömdes våldsamt av en kör av reaktionär högernationalism som dominerade decenniet) så anpassade de sig i slutet av årtiondet till just den grekiska nationalismen.

Exempelvis lutade de åt att upprepa stödet som den grekiska ultrahögern, den grekisk-ortodoxa kyrkan, PASOK, Ny Demokrati, i själva verket alla utom den principfasta vänstern, gav den serbiske nationalistledaren Miloševićs korstågslänkande muslimfientliga propaganda om en "ortodox" axel mot "turkarna" (det vill säga de muslimska folken på Balkan). Det fanns inget radikalt hos Milošević och hans polare – goda vänner både till ND:s ledare Mitsotakis och PASOK:s ledare Andreas Papandreou, som båda två följde med honom runt i Grekland i sina båtar och förnäma bostäder – och att grekiska fascister stolt deltog i de serbiska etniska rensningarna. När jättelika grekiska demonstrationer – med stöd från samtliga grekiska partier, från yttersta högern via ND och PASOK, till yttersta vänstern – protesterade mot NATO:s bombningar av Serbien 1999, ställde KKE in sig hos rörelsens mest högerchauvinistiska del genom att gå ihop med den grekisk-ortodoxa kyrkan och fascisterna och kräva att bara ortodoxa serbiska flyktingar och inte muslimska albanska flyktingar (det vill säga huvuddelen av flyktingarna) skulle släppas in i Grekland.

Det stämde överens med den nationalistiska tonen i dess kampanj mot EU. I motsats till detta föredrog den radikala vänstern perspektivet att vara mot kapitalets EU, men mot det ställa arbetarnas, invandrarnas och miljöns Europa och ha perspektivet att faktiskt öka banden mellan arbetarklassens kamp över hela Europa och ena den europeiska arbetarklassen för att slå tillbaka EU-kapitalets samlade offensiv.

Haris Golemis, som är medlem SYRIZA:s centralkommitté, förklarar att de istället för "dilemmat att Grekland antingen ska acceptera EU:s nuvarande politiska och ekonomiska ramar (som stöds av PASOK och ND) eller frivilligt lämna unionen – ett krav som förs fram av KKE och även en del grupper i SYRIZA ... anser att kamp och olydnad på nationell nivå ska kombineras med en samordning på europeisk nivå för att ge en ny grundval för Europa." Golemis säger att krisen i Grekland visar att "utvecklingen till och med i ett litet land långt i periferin i söder kan skapa en 'fjärilseffekt' som är så stark att den kan skaka de europeiska beslutsfattarna ända in i märgen."

Även om man nog kan hävda att KKE:s EU-fientliga ståndpunkt trots sin nationalistiska karaktär låg till vänster om Synaspismos' EU-vänliga inställning, så hade Synaspismos en fördel av sin

öppenhet. Det gjorde att personer långt till vänster om Synaspismos' ledning kunde hitta en plats i en relativt stor organisation som fortfarande officiellt kallades för en "koalition", och det kunde de inte göra i KKE.

Det skapade en dynamik inom Synaspismos som motverkade ledningens utveckling åt höger. Dessa vänsterelement i Synaspismos uppskattade dessutom samarbetet med mer radikala vänstergrupper utanför organisationen just för att motverka högerledningens utveckling mot att hamna utanför (vem behöver en lightvariant av PASOK när man kan få den riktiga?). Genom att kasta sig in i antiglobaliseringsrörelsen breddade Synaspismos sin bas ännu mer.

SYRIZA

Det var i detta sammanhang som SYRIZA (Radikala vänsterkoalitionen) 2004 bildades mellan Synaspismos, som är dess dominerande och mest reformistiska del, och en rad partier till vänster om den. Bland dessa fanns: en ny inkarnation av KKE (inrikes) känd under namnet Förnyade kommunistiska ekologiska vänstern (AKOA), Internationalistiska arbetarvänstern (DEA, en statskapitalistisk grupp knuten till den amerikanska International Socialist Organization), Rörelsen för enad vänsteraktion (KEDA, en antisekteristisk splittring från KKE) och Aktiva medborgare, ett parti som bildats av en hjälte från det antinazistiska grekiska motståndet, Manolis Glezos. Senare anslöt sig Greklands kommunistiska organisation (KOE, en militant antisekteristisk grupp som vuxit fram ur den maoistiska traditionen), vänstermiljögruppen Ekologisk intervention, Demokratiska samhällsrörelsen (DIKKI, en populistisk vänsterutbrytning ur PASOK), en annan liten avläggare från PASOK vid namn Enhetsrörelsen, och under en period Xekinima, grekisk sektion av Kommittén för en arbetarinternational, tillsammans med ett fåtal små vänstergrupper.

Att se det nuvarande SYRIZA som enbart en fortsättning av det gamla Synaspismos och dess vänsterliberala utveckling missar alltså målet helt och hållet. Ända från början fanns det starka spänningar mellan Synaspismos' ledarskap och dess radikala vänsterallierade. Dessa spänningar ledde till att Alekos Alavanos, som var stark anhängare till alliansen med den radikala vänstern, valdes till ordförande för Synaspismos och ersatte Nikos Konstantopoulos, som var den ledare som mer än någon annan låg bakom den högerinriktning som Synaspismos haft sedan sitt bildande. Den nuvarande ledaren, Alexis Tsipras, har en lång tradition av icke-sekteristisk militant arbete, och hans upphøjelse är ännu ett steg i denna riktning.

Spänningarna inom Synaspismos löstes när Konstantopoulos 2010 tog med sig "förnyarna" (det vill säga "moderna" vänsterliberaler) ur Synaspismos och ur SYRIZA för att bilda Demokratiska vänstern. Det som återstår av Synaspismos är alltså något helt annat än det gamla EAR och det gamla Synaspismos, och det är fast förenat med de radikala vänsterströmningar inom organisationen som upprätthåller ett starkt vänstertryck på Synaspismos' ledning.

KKE pressat

Även om KKE inte pressas från vänster på något organiserat sätt så är det otvivelaktigt satt under press från sina medlemmar och anhängare, och så länge KKE inte tappar kontrollen över rörelsen har de trots sin förhärdade sekterism ofta framstått som politiskt ganska stridbara. Det är inte troligt att särskilt många inom partiets stridbara bas kommer att se med välvilja på hur partiet idag leker en sekteristisk lek när det aldrig funnits ett starkare objektivet behov för vänstern att ena sig för att ta makten.

Det har redan visat sig i en opinionsundersökning som Alpha TV genomförde mindre än en vecka efter valen 6 maj, och enligt vilken SYRIZA:s röstsiffra skulle öka från 17 till 27% och göra det till det klart största partiet, före ND som bara förväntas öka ett par procent och ligga kring 20%. I motsats till detta sjönk KKE:s röstsiffra från 8,5 till 7% och Demokratiska vänstern minskade från

6,1 till 4,9%. Det är inte svårt att inse vad det pekar på.

Men hur blir det med de verkliga svagheterna i SYRIZA:s program? Kan man hävda, att oavsett hur sekteristiskt KKE har varit under de senaste åren så är det rätt att avvisa en allians med vad de anser vara ett svagt vänsterprogram eftersom det skulle äventyra deras grundläggande politiska principer?

Inställningen till EU och euron

Den viktigaste skiljefrågan här är inställningen till EU och eurozonen – KKE kräver ett omedelbart utträde. Eftersom SYRIZA inte gör det kan man hävda att det helt enkelt inte finns tillräckligt mycket som förebär de två ståndpunkterna. Eftersom KKE förväntar sig att alla program kommer att misslyckas så länge Grekland stannar kvar inom dessa ramar är det rätt att inte delta i en SYRIZA-ledd regering.

Det finns ett antal problem med dessa argument.

För det första, om inte de nya valen som förväntat ger SYRIZA den större majoriteten kan SYRIZA och KKE inte ens bilda en regering, på grund av de odemokratiska vallagar som ger partiet med flest röster (det vill säga för tillfället Ny Demokrati) 50 extra mandat gratis. De skulle åtminstone behöva stöd från Demokratiska vänstern, och den organisationen är så höger att PASOK och ND har uppvaktat dem för att bilda en mjuk åtstramningskoalition för att rädda memorandumet. Till deras heder avvisade de det eftersom det skulle ha blivit hisnande förödmjukande, men det faktum att de överhuvudtaget deltog i sådana samtal visar hur långt ifrån de är från den sorts allierade som SYRIZA skulle behöva.

Därför handlar frågan mer om inställningen till samarbete. När SYRIZA tog kontakt med KKE efter valet svarade KKE helt enkelt med att be SYRIZA fara och flyga. Om KKE hade haft en verklig vänsterkritik av SYRIZA:s program skulle de aktivt ha framfört den till SYRIZA som en grundval för diskussioner att ena vänsterkrafterna för att ta makten på den sorts program som är nödvändigt idag. Det faktum att KKE inte ens propagandistiska försöker göra det visar hur bankrutt deras sekterism är.

Skillnaden mellan en enad vänster som kan ta makten efter nya val och en splittrad vänster där det verkar hopplöst att faktiskt kunna segra, kan mycket väl få ett stort inflytande över hur de desperata massorna röstar vid de nya valen.

För det andra, med tanke SYRIZA:s karaktär såsom den beskrivits ovan håller faktiskt många av dess ingående organisationer med KKE snarare än med SYRIZA:s ledarskap i frågan om EU och eurozonen, och i många andra frågor står de långt till vänster om Synaspismos även sedan högern lämnade. Om KKE vore en revolutionär organisation skulle de söka kontakt med SYRIZA för att försöka få till stånd en enhetsfront, försöka hitta ett minsta antal punkter att komma överens om och kämpa om, och under denna process knyta kontakt med vänsterorganisationerna i SYRIZA för att sätta press på ledningen att genomföra sitt radikala program och pressa den ännu längre åt vänster.

Det är slående att Antarsya, som är överens med KKE om en "hårdare" inställning till EU (men utan KKE:s nationalistiska version av denna politik), har en bra relation till SYRIZA, i synnerhet dess mer radikala delar. Den består också av ett tiotal grupper, särskilt NAR (vänsterutbrytningen ur KKE från 1989), SEK (den grekiska grenen av det brittiska Socialist Workers Party), OKDE-Spartakos (Fjärde internationalens grekiska sektion) och EKKE (en grupp med maoistisk bakgrund). Trots att Antarsyas röstsiffra var låg den 6 maj är dess 75.000 röster knappast obetydliga i ett val där massorna, med tanke på att de befinner sig i en situation av liv och död, hade en tendens att rösta på det vänsterparti som de trodde hade störst chans att faktiskt besegra den brutala klassfiendens partier.

För det tredje består de centrala delarna av SYRIZA:s program av ett direkt avvisande av memoran-

dumet, omförhandling av skulden inklusive upphävande av den ”odiösa” skulden,* ett treårigt stopp för betalningarna, upphävande av alla åtgärder som har drabbat arbetarnas och de fattigas levnadsstandard, höjd skatt för de rika och en delvis nationalisering av bankerna. Oavsett hur minimalt detta program kan verka så är det helt enkelt alldeles för radikalt för det nyliberala EU-etablissemangent. Om det skulle tillämpas fullt ut skulle Grekland hursomhelst nästan helt säkert sparkas ut ur EU och eurozonen och därmed infria KKE:s program.

Det finns faktiskt goda argument för att göra saker och ting på ett sådant övergångssätt. Samma opinionsundersökning som visade ett kraftigt ökat stöd för SYRIZA, totalt avvisande av memorandumet och en fortsatt skövling av etablissemangets partier, visar också att en överväldigande majoritet av grekerna var mot att klippa banden till EU och euron. Bortsett från frågan om illusioner finns det också goda skäl för dem att frukta konsekvenserna av en så ödesdiger åtgärd som att lämna. Striden måste föras politiskt, klara alternativ måste läggas fram. Även om KKE:s svar att inget annat än en abstrakt ”folkmakt” kommer att fungera kanske kan låta bra för ideologer, så är – i avsaknad av verkliga organ för ”folkmakten” – denna retorik bara en täckmantel för att inget göra, och det just vid en tidpunkt då vänstern måste lägga fram ett alternativt program.

Den största faran är inte att SYRIZA inte skulle lämna EU med en gång, utan snarare att SYRIZA:s ledare skulle frestas att inte genomföra sitt eget minimiprogram under de fruktansvärda påtryckningar de skulle utsättas för. Det är således ännu mer avgörande att den andra stora delen inom vänstern, KKE, liksom mindre styrkor som Antarsya, aktivt upprätthåller trycket från SYRIZA:s medlemmar och mindre delar för att få dem att infria sitt program.

Oförminskade massmobiliseringar

Det som framförallt behövs är oförminskade folkliga mobiliseringar för att hålla uppe detta tryck och på ett direkt sätt dra in massorna i processen att få till stånd en sådan enorm omvandling.

Även om kritiken att SYRIZA bara vill ”ta ämbeten i besittning” används som ursäkt för att inget göra eller för sekterism, så är det icke desto mindre sant att en del av SYRIZA:s ledning verkligen har vänsterreformistiska illusioner, och det är ännu mer sant att oavsett ledningens karaktär så kan inte den fullständiga antikapitalistiska omvandling som till syvende och sist krävs för att ta itu med krisen bara genomföras på den parlamentariska arenan.

Alla de småpartier som ingår i SYRIZA och Antarsya måste, tillsammans med Synaspismos’ och KKE:s medlemmar liksom fackföreningarna och till och med PASOK:s traditionella bas, ta ledningen och garantera ständiga mobiliseringar, och som ett minimiprogram kräva en enhetsfront inom vänstern för att krossa åtstramningarna och upprätthålla mobiliseringarna under hela den intensifierade kris som oundvikligen kommer att bli resultatet om memorandumet stoppas och man lämnar eurozonen och pengarna från EU upphör.

KKE:s tanke att de kommer att få ”nya krafter” när massorna ser hur SYRIZA misslyckas är nästan obegriplig i sitt sekteristiska sätt att resonera. Under en revolutionär situation, det vill säga liv eller död för massorna, måste man ta tjuren vid hornen. Om inte vänstern enas i ett så avgörande läge för det grekiska samhället så är det mest troliga att dörren kommer att öppnas för fascismen när en del av massorna går till höger för att hitta ett ”alternativ” till krisen. Om inte vänstern kan ge något alternativ kan de kolossala 7% som det nynazistiska, invandrartrakasserande kriminella gänget Gyllene gryning fick den 6 maj, jämte de 10% som den högnationalistiska splittringen från ND fick, till sist visa sig vara ett tecken på en framtida inriktning. De vänsterkrafter som röjer vägen för detta kommer, och bör, dömas hårt av historien.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

* **Odiös** (förhatlig, avskyvärd) skuld är ett begrepp inom internationell lag som menar att en statskulld som en regim har ådragit sig i syften som inte tjänar nationens bästa intressen inte ska kunna drivas in – öa.

Se även: *KKE och den grekiska revolutionen*. Om dagens grekiska kommunistparti och dess bakgrundshistoria.

Grekland - jordbävningresultat i valen, av Eric Toussaint. Om valet i Grekland i maj och det omvälvande resultatet.

Valet i Grekland (maj 2012), av Dave Stockton.